

ΠΕΖΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΗ ΨΥΧΗ

.....Πόσο μιὰ λεπτομέρεια, μιὰ αδιόρατη γραμμὴ ξινάπλωνες μπροστὰ μας ἓνα δλόκληρο νέο κόσμο! Πόσα δυὸ ὄμορφα ματάκια καὶ μιὰ φωνὴ χαϊδευτικὴ καὶ ἀγνή-γιατι προσέρχεται ἀπὸ ἀγνή-ψυχὴ ναυορρίζου-νε τὴν ψυχὴ μας, ταράζου-νε τὴν καρδιὰ μας καὶ ὑψώνου-νε τὸ αἶσθημά μας! Πόσον εἶναι ἀνήμπορος ὁ νόμος τοῦ λοικοῦ, ὅταν συγκρούονται μετὰ τὸ ἀκατανικίτους νόμους τῆς ψυχῆς! Ἡ λατρεία-ὁ ἔρω-ς δηλαδὴ στὴν περὶ ὑψηλῆ του ἔκφρασι-εἶναι ἀνάλογη μετὰ τὴν ψυχὴ Ὅσο περὶ ἔξυγενισμένη ψυχὴ ἔχει, τόσο λατρεύει. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς λατρείας τοῦ τῆν κλείεις μέσα σου καὶ τοῦ μέου σου ὑπάρχει σκορπώντας τὰ φτερά της σ' ἓνα ἀντικείμενο τοῦ ἔξωτερικοῦ κόσμου τοῦ θὰ λατρεύσης.

Πολλὲς φορές ἐκ τῶν π.θ λατρεύεις δὲν εἶναι ἀξιο τοῦ αἰσθημά σου. Ἀντικειμενικῶς ὅμως τίποτε δὲν ὑπάρχει. «Εἶναι στρογγυλὸ τὸ μάτι μας καὶ γι' αὐτὸ βλέπουμε τὸν ἥλιο στρογγυλὸ» λέγει ὁ Νίτσε. Εἶσαι καλὸς καὶ τὰ βλέπεις ὅλα καλά. Εἶσαι ἀγνοῦς καὶ νομίζεις πῶς ὅλοι ἀγνοοῦν εἶναι. Ἀπιστία λοιπὸν στὴ λατρεία δὲν ὑπάρχει. «Ὡς ἀλλάξῃ ἐκεῖνο ποῦ ἀγαπᾷ». Ἔς μὴν αὐταποκρίνεσαι στὴν ἀγάπῃ σου. Ἡ λατρεία, τὸ αἶσθημα μένει τὸ ἴδιο καὶ μόνον ἡ ἀφορμὴ ἀσπόμεντο πρᾶξι ἀλλάζου-νε. Τὸ αἶσθημα εἶναι πάντα βίαιον καὶ κινῆτικον καὶ σκέψι καὶ κάθε ἄλλο ἐνδιαφέρον. Σὲ δυσκολεύει νὰ ἀσκηθῆς μετὰ καὶ τὸ πῶς δὲν συνδέεται μετὰ τὸ αἶσθημα αὐτὸ. Ὅσο γιὰ αὐτὴ τὴ ζωὴ δὲν θὰ σκεφτόσουν ἂν ἂτ' τὴ ζωὴ δὲν ἔξηρ-τάτο τὸ αἶσθημα.

Δύσκολο πολὺ γιὰ νὰ βρῆς τὴν ἰδανικὴ ἀντικείμενον στὸ αἶσθημά σου. Γιὰ αὐτὸ ἡ ἀγνόητος ψυχὴ συμπαθεῖν μᾶλλον ἢ ἀγαπᾶν-γιατὶ τὸ συμπαθεῖν δὲν εἶναι συνώνυμον τοῦ ἀγαπᾶν. Ὅταν ὅμως ἀγαπήσουν, τίποτε ἐντελὸς, τ ποιεῖ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀγάπην ἐξέλεγει τῆς ἀγάπης των. Ἡ ἀγνή, ἡ ἀλοχὴ ἀγάπη εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὴ δύναμι καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Φύσεως. Εἶναι ἡ ἰδανικὴ ἀναπαράστασις τοῦ ἄλλου κόσμου, καὶ τὸ ἀσύλληκτο ποῦ κατορθώνει νὰ κλείῃ μέσα του καὶ τὸ ἀπειρο. Δὲν ἔχει θέσι μέσα σὸ βοῦκο τῆς ὕλικῆς ζωῆς, τῶν ταπεινῶν παθῶν. Μιὰ στιγμὴ ἂν μεταφερθῇ σ' αὐτὰ διλητηριάζεται. Περὶ γοργὰ στὸ ἰδε-ῶδες ἀναζητῶντας τὸν κατ'ἄλληλο σύντροφο ποῦ δύσκολα βρίσκειται. Γιατὶ πολλὴ λίγες εἶναι ἡ ψυχὴ ποῦ ἀποφασιστικὰ τινάζου-νε τῆς ἀραχνιασμένες καὶ βρομερὲς προλήψεις γιὰ νὰ μετᾶξουν ψηλὰ στὴ συμβολικὴ ἀνα-παράστασι τῆς ζωῆς. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ δομοιοργήσω πῶς ἡ ψυχὴ μου ἀνασώθηκε τώρα τελεσταία στὴν ἐπιφάνεια, στὴν ἐνεργη-τικότητά της ἀπὸ τὴ συναντησι της μετὰ μιὰ ψυχὴ ἔστι ἀγνή..... 89ῃ ἡμέρα.

Κ. Δ.....

ΙΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

ΗΛΙΑΝ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ

Λίγες ἡμέρες... πόσο ἀξίζου-ν!...

Καλλίτερα νὰ μὴ αἰσθάνεται κανένας τίποτε σὲ τοῦτο τὸ κόσμῳ, γιατί τὸ συμ-πέρασμα του θάταν, ὅτι στερεῖται ἀπ' ὅλα τὰ προτερήματα τῆς φύσεως καὶ τῆς Τέχνης.... μὰ ἀφοῦ βρήκεται σ' αὐ-τὴ τὴ σκληρὰ ἀνάγκη νὰ νοιώθῃ, ἐννοεῖ τὸν ἑαυτὸν του, στερημένο ἀπὸ προστά-τη εἰς τὸν ὅποσον νὰ ἤμπορῇ νὰ εἰπῇ τὸ φόρτο, ποῦ τοῦ ἐπιφορτίζει ἢ ἐπὶ τοῦ ἔξω κόσμῳ ἀντίληψις.

— Ἀγαπημένε μου. Γερὸ τίποτα δὲν ἀπέμεινε σ' τὸ εἰκονοστάσι τῆς κοι-νωνίας. Τὴν Ἀχιλλεῖο δύναμι καὶ τῆς μάννας θετίδος τῆ πανοπλία, τὴ φορεῖ τὸ συμφέρον. Πρόθεσις ἀγνή καὶ θέλη-σις γαλβανισμένη μ' ὄλη τοῦ ἀπείρου τῆ δύ-αμι καὶ τὴν αἴγλη, μένη ἀδιάρ-ρητη καὶ παθαίνει ἀπ' τὴν ἀδιαφορίαν στὴ γέννησι της.

— Ὁ στόχος μου, στρέφεται σὲ συν-τροφιὰ ποῦ νὰ μ' ἀγαπήσῃ κι' εἴν' ἡ ἀ-γάπη μου πλατεία, ἡ δική μου ἀγάπη κι' ὀνομίζεται ὡραὶ πάθεια κι' ἀγαπᾶ κά-θε σκεπτόμενο κι' ἰδανισμένο. Περνάει ἀπ' τὸν ἔλεγχο καὶ δὲν ἰλ-γγιᾷ καὶ φιλεῖ καὶ χαϊδεύει σκέψι, καὶ ποσο εὐχαρι-τούμαι ἂν τῶν ἀγαπημένων μου ἢ σκέ-ψις, χαϊδεύουν τὴν ὑπαρξί μου.

Ἔτσι, ποῦ στὴ μορφή σου βλέπω τῆς ψυχῆς σου τὴν αἴγλη, γλυκόχρωμα... μὰ καὶ βαθειὰ τὴ σκέψι, ἀγάπητα καὶ τὰ δυὸ καὶ γιατί νοιώθω καὶ τὸ θέ-λω, ἀγαπημένε μου... τὴ ζωὴ μου θὰ σοῦ δώσω λίγη λίγη.....

Πάτραι 10 Αὐγούστου 1919

ΤΑΣΣΟΣ ΜΑΝΤΑΣ

Ζωγράφος

Χοροστητοῦντος τοῦ Σεβασμίου Ἰ-ερομονάχου Δανιὴλ, ἐτελέστη τὸ Σάβ-βατον 10 τρ. ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ὁσίου Λουκά, καιανυχτικὴ ἐπιμνημόσυνο-ς ἐέ-ησις ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ πολυκλαύ-στου καὶ ἀλλησημοιήτου Φώτη Δ. Χρι-σοφίλη, Φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς, τῆ πρωτοβουλία τοῦ ζωγράφου κ. Τάσσου Μαντᾶ, ὑπὸ τῶν ἐν Πάτραις φίλων τοῦ προῶρος ἐκλιπόντος, τιμών-των τὸν ἀγαθὸν καὶ πολῦτιμον τοῦ με-ταστάντος χαρακτήρα.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Μουσικολάτρης», «Ἀνυπόταχτη», «Νόρμα», «Τὸ κόκκινον κομπολόγι», «Ἀγκαθερὸ λουλουδι», «Σουφραζέτα», «Λιποτάχτης», «Ἐρω-ς Αὔρας».

ΟΠΤΑΣΙΕΣ

ΜΩΨΗΣ

Στὸ σούρουπο τὸ δρακοντὸ δ Μωϋσῆς, κα-τέβαινε ἀπ' τὸν λόφο.

Σκοτεινὸς, σκυθρωπιασμένος, γεμάτος θελα-σοδρότη, κατέβαιν' ἀπ' τὸν λόφο, παρα-τῶντας σγεδὸν, παραμιλώντας, θυσιασμένος σὲ ὄνειρα.

Ἄγιο περὶ πρην, εἶχε ὀμιλήσει μετὰ τὸν Ἰε-χωῦᾶ! Ναι! Ὁ Κύριος μετὰ τὴν ἀστραφτερὴ μορφή, τὴν ἀφάνταστη λάμψι, τὴν αἴγλη τῆν ἀνεπίπτωτη, τοῦ εἶχε πχρυσιασθεῖ τοῦ εἶχε μιλήσει.

Κι' ὡς τῆς στιγμῆς, ποῦ ὁ ἥλιος κρύβηκε-στ' ἀντικρυτὰ βουνὰ, πέρα μικρὴ, πῆσα-ἀπ' τῆς θκιμπῆς τῆς πυρκαϊδῆς, μίλασε μ' αὐ-τὸν, τὸν νοουθετοῦσε, τὸν ὀδηγοῦσε, τοῦ προ-φήτευσ, τοῦ κινεσε σημεῖα.

Κι' ὁ Μωϋσῆς ὀμβος γεμάτος, τὸν ἄκουε, τὸν ἐβλεπε.

Καὶ τώρα, ποῦ ὁ ἥλιος εἶχε κρυβεῖ, τῶρα ποῦ ἀχνὸ τὸ σούρουπο, ἔξάπλωνε τοὺς πέ-πλους του, ἴστοις λόφους, ἴσθις ρειματιές, ἴσθις πεδιάδες, παντοῦ, ὁ Μωϋσῆς, εἶχε πά-ρει τὸν δρόμο, γιὰ τὴν σκηνή του, σκεπτικῶς, μιλώντας μόνος του, χειρονομώντας, ἐπανα-λκμθίνοντας τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ τῆς προφη-τείας.

Τοῦ φαίνεσε βροῦ ποῦ ἔζοσε, βροῦ τῶ φορτίο, (ποῦ τοῦ ἔθεσε ὁ Θεός, βρεῖα, ἢ ἀ-ποστολή, ποῦ τὸν ἔστειλε.

Πέρα, ἴστον λόφο τὸν ἀντικρυτὸ ἐκεῖ, ἓνα κοπάδι κατέβαινε. Ἐμελερδοῦσαν τὰ κου-δαύνα, ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μ' ἤχους γλυκοῦσε κι' ἄκουε τὸ εὐθύμο σφυριγμα τοῦ νετροῦ βο-σκού, ποῦ ἴσθιν στάνη τ' ὀδηγοῦσε.

Ἀκόμα ἔδραπε τ' ἀρνάκια, ποῦ πηδηχτά-χαρὰ γεμάτο, παίζοντας, ἀκολουθοῦσαν τῆς μητέρας.

Κάτω καὶ ἀκόμα, ἔμπρός σὲ μιὰ σκηνή, καμμιὰ δεκαριά Ἀραπάκια, γυμνὰ, ἔυπλη-τα, ἀνιφτα, κρατούμενα χέρι με χέρι, ἐχθ-ρευαν, ἀλλάλαζαν ἐπηδοῦσαν, ἔκαμναν χίλια παιχνίδια.

Καὶ ὁ Μωϋσῆς, ἴσάθη μετὰ κινᾶνεσι.

Ἰλος κείνος ὁ εἰρηνικὸς ὁ βίος πόσο θελ-τικὸς, πόσο χαριτωμένος, τοῦ φαίνετο. Περ-ρέβαλλε τὴν χαρὰ, τὸ ἀνεπίπτο μεγαλεῖο τοῦ ἀνικρυμοῦ πρόσωπο μετὰ πρόσωπο, πρὸς τὸν Κύριο, τὴν βαθεῖα συγκίνησι, ποῦ τὸν ἔσυ-κλόνιζε τὴν συγκίνησι ποῦ ἀγγίξε τὸν τρε-μο, τὸ δέος, πρὸς μιὰ ἴπ' τῆς θελτικῆς κείνης σκηνῆς, πρὸς τὸ χοροπήδημα τῶν ἀρνιῶν, τὸ σφυριγμα τοῦ βοσκού, ἴστον χορὸ τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ μικάριζε ἀπ' ὅ-λα τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς του ὄλους ἐκείνους ποῦ ζοῦσαν μετ' σ' αὐτὰ, ποῦ τὰ ὄνειρά-τους δὲν προχωροῦσαν περὶ πέρα.

Αἱ Πῶς ἐπιθυμοῦσε πῶς ἔλαχταροῦσε νὰ ἴταν κι' αὐτὸς τὸ μικρὸ κείνο τσοπανόπουλο, τὸ γεμάτο ἀφέλεια κι' ἀπλότη, ἢ ἓνα ἀπ' τὰ μικρὰ κείνα παιδάκια, ποῦ ὁ κόσμος τους ὄλος εἶναι τὸ πῆδημα ὁ χορὸς ρυθμὸς χορδῆς Ἀκόμα ζήλευε καὶ τὰ μικρὰ ἀρνάκια. Ὁ ἐπιθυμοῦσε νὰ τῶν ἔν ἀπ' αὐτὰ ἓνα κι' ἀπὸ κείνα ἀκόμα, ποῦ προωρρίζοντο γιὰ τὴν αὐριανή θυσία, ἢ γιὰ κάποια γιορτὴ αἰκα-γενειακή.

(Ἀκολουθεῖ)